

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členiek senátu JUDr. Jany Baricovej a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci žalobcu **I. E., bytom v K.**, zastúpený advokátom **JUDr. D., so sídlom v B.**, proti žalovanému: **Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Mierová č. 23**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 5639/2008-1204-INT zo dňa 24. júna 2008, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. 23S/150/2008-31 z 28. januára 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. 23S/150/2008-31 zo dňa 28. januára 2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 60,44 Eur do 30 dní odo dňa doručenia tohto rozsudku k rukám právneho zástupcu žalobcu JUDr. D..

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom krajského súdu bolo zrušené rozhodnutie žalovaného č. 5639/2008-1204-ONT z 24.06.2008, ktorým nariadil obnovu konania ukončeného 14.05.2007 nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia Colného riaditeľstva SR zn. 31002/06 z 25.04.2007 o zrušení exekučnej výzvy a zastavení konania na zaplatenie nedoplatku v celkovej výške 28.947.345,15 Sk.

Krajský súd dôvodil tým, že novou skutočnosťou alebo dôkazom podľa ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o správe daní a poplatkov treba rozumieť také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré nemohli byť v pôvodnom konaní uplatnené, a to preto, lebo účastník konania ich v tom čase nepoznal, alebo ich nemohol uplatniť bez vlastnej viny. V preskúmvanej veci žalovaný správny orgán považoval za novú skutočnosť, ktorá bola dôvodom obnovy konania, list Spolkového ministra financií Rakúskej republiky zn. GZ. SZK-01014/0348-ZV/2007 zo dňa 27.11.2007, doručený žalovanému dňa 03.12.2007, ktorým sa mal žalovaný dozvedieť o dĺžke premlčacej lehoty v prípade vymáhania pohľadávky rakúskych colných orgánov. Uvedený list bol žalovanému doručený po tom, ako žalovaný oznámil rakúskym colným orgánom listom zo dňa 09.10.2007, že rozhodnutím Colného riaditeľstva SR č. 31002/06 zo dňa 25.04.2007 bolo zastavené exekučné konanie a zrušená colná výzva Colného úradu v Banskej Bystrici zo dňa 23.05.2006 na vymáhanie pohľadávky Rakúskej spolkovéj republiky v celkovej výške spolu 28.947.345,15 Sk z dôvodu premlčania pohľadávky.

Podľa názoru súdu list rakúskych orgánov zo dňa 27.11.2007 nie je novou skutočnosťou alebo dôkazom, ktorým by mohol mať vplyv na pôvodné rozhodnutie o zastavení exekučného konania zo dňa 25.04.2007. Premlčacie lehoty, ako aj ich plynutie, boli totiž v rakúskom právnom poriadku (Spolkový poplatkový poriadok § 238 ods. 1) upravené aj v čase vydania rozhodnutia o zastavení exekučného konania zo dňa 25.04.2007, ale aj v čase vydania colnej exekučnej výzvy Colným úradom v Banskej Bystrici dňa 23.05.2006. Pokiaľ slovenské colné orgány pristúpili k vymáhaniu pohľadávky rakúskych colných orgánov v zmysle §§ 6 – 8 vyhlášky č. 446/2002 Z. z. o vzájomnej pomoci pri vymáhaní niektorých finančných pohľadávok, boli povinné v súvislosti s vymáhaním zistiť aj dĺžku premlčacích lehôt, ako aj to, aké úkony majú vplyv na predĺženie týchto lehôt. Pokiaľ by im tieto právne skutočnosti neboli známe, mali príslušný orgán zmluvného štátu

vyzvať ešte pred vydávaním rozhodnutia, aby doplnil svoju žiadosť o vymáhanie pohľadávky v zmysle § 6 ods. 6 citovaného zákona. V danom prípade však z obsahu spisu, najmä zo žiadosti Rakúskeho ministerstva financií vymáhanie pohľadávky zo dňa 24.11.2005, bol zrejmý termín premlčania pohľadávky, a to 31.12.2006. Rozhodnutie Colného úradu Banská Bystrica (colná exekučná výzva) bolo vydané dňa 23.05.2006, teda ešte v lehote uvedenej rakúskymi orgánmi, avšak žalovaný napriek tomu po podanom odvolaní zrušil rozhodnutie Colného úradu v Banskej Bystrici zo dňa 23.05.2006 z dôvodu premlčania spornej pohľadávky. Predmetom preskúmania však nebolo rozhodnutie o zastavení konania, ale iba rozhodnutie o povolení obnovy konania, preto sa súd dôvodmi rozhodnutia o zastavení bližšie nezaoberal.

Vzhľadom k tomu, že nedošlo k naplneniu jednej zo základných podmienok dôvodov obnovy (existencia nových skutočností a dôkazov), považoval súd napadnuté rozhodnutie o nariadení obnovy za rozhodnutie vydané v rozpore so zákonom (§ 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb.). Súd sa nestotožnil s ďalšou námietkou žalobcu v žalobe, že dôvodom obnovy nemôže byť nová skutočnosť alebo dôkaz, ktoré sú v neprospech účastníka konania, pretože zo zákonného znenia § 51 takýto dôvod priamo nevyplýva a ani ho nemožno vyvodiť. Druhou podmienkou v zmysle citovaného ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a/ je iba to, že účastník konania novú skutočnosť nemohol bez vlastnej viny uplatniť v pôvodnom rozhodnutí.

Z uvedených dôvodov súd pre nesprávne právne posúdenie žalobou napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, a to aj napriek tomu, že išlo o procesné rozhodnutie (bez rozhodnutia vo veci), pretože rozhodnutím boli dotknuté subjektívne práva žalobcu, s možnými následkami pre ďalšie konanie vo veci vymáhania pohľadávky. Aj procesné rozhodnutie má právne opodstatnenie iba vtedy, keď je vecne správne a je vydané v súlade s právnymi predpismi.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný odvolanie a žiadal prvostupňový rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania sa nestotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom a uviedol, že skutočnosti, ktoré spôsobili, že predmetná pohľadávka nebola v čase vydania prvostupňového rozhodnutia – exekučnej výzvy zn. 28344/2006-5131/SV zo dňa 23.05.2006 premlčaná, existovali, ako správne uvádza Krajský súd v Banskej Bystrici, už v čase vydania rozhodnutia žalovaného zn. 31002/06 zo dňa 25.04.2007, avšak išlo o skutočnosť, ktorá nebola žalovanému známa a ktorej existenciu nemohol, s ohľadom na jasný a dožadujúcou stranou presne uvedený

skutkový i právny stav veci, predpokladať. O úplnosti a správnosti zisteného skutkového stavu a podkladov pre vydanie rozhodnutia neboli v čase kedy žalovaný v danej veci rozhodoval, žiadne pochybnosti. Taktiež z aktuálnej právnej úpravy – so všeobecne záväzných právnych predpisov, na základe a v rámci ktorých žalovaný konal, nevyplývala povinnosť skúmať v každom okamihu konania zahraničnú právnu úpravu a jej vplyv na plynutie prekluzívnych alebo iných lehôt. Povinnosť poskytnúť informácie o skutočnostiach vyplávajúcich zo zahraničnej právnej úpravy mala v zmysle smernice Rady č. 76/308/EHS z 15. marca 1976 v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „smernica č. 76/308/EHS“) i v súlade s vnútroštátnou právnu úpravou – zákonom č. 446/2002 Z. z., dožadujúca strana, v danom prípade rakúska finančná správa. Žalovaný nemal dôvod o správnosti a úplnosti nimi poskytnutých informácií pochybovať a spochybňovať ich. Prípadné zmeny majúce vplyv na vymáhanie pohľadávky je povinná v zmysle článku 7 ods. 5 smernice č. 76/308/EHS oznámiť žiadajúca strana (v danom prípade rakúske finančné orgány) dožiadanej strane (v danom prípade slovenským colným orgánom). Podľa článku 7 ods. 5 smernice č. 76/308/EHS, keď sa akékoľvek dôležité informácie týkajúce sa záležitostí, pre ktoré vznikla žiadosť o vymáhanie, stanú známymi žiadajúcemu orgánu, postúpi ich požiadanej strane. Uvedený článok smernice č. 76/308/EHS priamo ukladá povinnosť aktívnej súčinnosti dožadujúcej strane.

Z uvedeného dôvodu možno považovať informáciu rakúskych finančných orgánov (uvedenú v liste zn. GZ. SZK-010104/0348-ZV/2007 zo dňa 27.11.2007) o tom, že dôvody, pre ktoré nie je právo vymáhať predmetnú pohľadávku premlčané, za novú skutočnosť, ktorá mohla mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ktorá je v zmysle § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb. dôvodom na obnovu konania. Uvedená skutočnosť existovala už v čase vydania pôvodného rozhodnutia, čo je jedna zo základných podmienok na aplikáciu § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb., avšak žalovaný a v súlade s existujúcou právnu úpravou sa o nej mohol dozvedieť až na základe informácie poskytnutej dožadujúcou stranou (rakúskymi finančnými orgánmi). Colné riaditeľstvo SR ako žalovaný oprávnene a v súlade so zákonom akceptovalo ucelené a úplné údaje poskytnuté v danej právnej veci rakúskou stranou a nebolo na základe žiadneho ustanovenia aplikovaných všeobecne záväzných právnych predpisov (národných alebo komunitárnych) oprávnené tieto údaje spochybňovať alebo skúmať ich pravosť a aktuálnosť. Naopak, dožadujúca strana (rakúske finančné orgány) bola povinná v zmysle článku 7 ods. 5 smernice č. 76/308/EHS bezodkladne oznámiť všetky nové skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na vymáhanie predmetnej pohľadávky.

Pretože žalovanému boli v čase vydávania rozhodnutia právne relevantným spôsobom dožadujúcou stranou oznámené všetky skutočnosti potrebné pre konanie, nemal žalovaný o ich správnosti a úplnosti žiadne pochybnosti (a s ohľadom na vyššie uvedené právne predpisy ani nebol oprávnený ich spochybňovať), a preto ani nevyzval rakúske finančné orgány o doplnenie ich žiadosti o vymáhanie pohľadávky. Zvlášť s ohľadom na ustanovenie článku 7 ods. 5 smernice č. 76/308/EHS, podľa ktorého je dožadujúca strana povinná bezodkladne oznámiť všetky nové skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na vymáhanie predmetnej pohľadávky.

Žalobca žiadal prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť. V písomnom vyjadrení k odvolaniu poukázal na to, že podľa § 7 zákona č. 446/2002 Z. z. o vzájomnej pomoci pri vymáhaní niektorých finančných pohľadávok v platnom znení v rozhodnom období lehoty na vymáhanie pohľadávok sa spravujú právnym poriadkom štátu, ktorý o vymáhanie pohľadávky požiada; úkony, ktoré majú vplyv na premlčacie lehoty sa považujú za vykonané aj vtedy, ak ich vykoná vymáhajúci úrad. Ak teda zo žiadosti Rakúskeho ministerstva financií o vymáhanie pohľadávky zo dňa 24.11.2005 vyplýval termín premlčania pohľadávky 31.12.2006 a colná exekučná výzva Colného úradu Banská Bystrica bola vydaná dňa 23.05.2006 a pred uvádzaným termínom premlčania pohľadávky bola aj preukázateľne dlžníkovi doručená, žalobca konštatoval, že ak sa aj odhliadne od toho, že slovenské colné orgány pri začatí vymáhania predmetnej pohľadávky boli jednoznačne povinné poznať tak lehoty na vymáhanie pohľadávok, ako aj úkony, ktoré majú vplyv na vymáhanie pohľadávky podľa rakúskych právnych predpisov, slovenským colným orgánom mala byť známa skutočnosť, že pohľadávka nebola už len v dôsledku vykonania úkonu colnej exekučnej výzvy zo dňa 23.05.2006, premlčaná, a to z vlastnej činnosti colných orgánov, keďže podľa § 69 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov právo vybrať daňový nedoplatok je premlčané po šiestich rokoch po skončení roka, v ktorom vznikol, a podľa odseku 2 tohto paragrafu ak správca dane vykoná úkon na vybratie daňového nedoplatku, premlčacia lehota začína plynúť znovu po skončení kalendárneho roku, v ktorom bol daňový dlžník o tomto úkone upovedomený, a to v rámci objektívnej 20 – ročnej premlčacej lehoty.

Neobstojí podľa žalobcu ani argument, že sa žalovaný spoliehal na informácie a podklady zo strany rakúskych orgánov, pretože ak sa štátny orgán Slovenskej republiky (žalovaný), ktorý metodicky riadi správcov daní (colné úrady), a u ktorého je opodstatnený predpoklad dobrej znalosti daňových procesných noriem, a ktorý má zákonnú kompetenciu

vymáhať na území Slovenskej republiky pohľadávky iných členských štátov Európskej únie, domnieva, že právo vymáhať colný dlh určený rozhodnutím s vykonateľnosťou v roku 2001, je v susednej členskej krajine Európskej únie objektívne premlčané už v roku 2006, napriek tomu, že slovenský colný úrad v danej veci vydal colnú exekučnú výzvu, ktorú doručil ešte v rámci tejto lehoty, a iba na základe tejto neopodstatnenej domnienky vydá rozhodnutie o zastavení colného exekučného konania, tak toto možno považovať za prejav nekompetentnosti a nie za dôvod na obnovu konania. Navyše, ak inštitút obnovy konania má slúžiť na nápravu skutkových omylov, údajnú mylnú vedomosť žalovaného o premlčacej lehote a okolnostiach dôležitých pre jej plynutie ani nemožno kvalifikovať ako skutkový omyl, ale skôr ako omyl právny, ktorý sa inštitútom obnovy konania naprávať nemá.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Najvyšší súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu a považuje ich za svoje vlastné. Nad rámec dôvodov rozsudku krajského súdu odvolací súd poukazuje na to, že:

1/ inštitút obnovy konania je mimoriadnym opravným prostriedkom proti právoplatnému rozhodnutiu, ktoré sa obnoví na žiadosť účastníka konania (čo nie je daný prípad) alebo z úradnej moci (v danom prípade). Žalovaný vydal rozhodnutie o obnove konania, ktoré bolo zastavené v odvolacom konaní o daňovej exekučnej výzve. Obnovu konania žalovaný povolil podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 511/1992 Z. z. podľa ktorého sa konanie obnoví, ak vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania. V danom prípade, aj keby sa súd stotožnil s tvrdením žalovaného, že v konaní vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy (vo vedomosti o plynutí premlčacej lehoty), tieto sa v konaní neuplatnili bez ohľadu na konanie (zavinenia) žalobcu, ako účastníka konania. Nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré vyšli najavo majú vzťah k rozhodovacej činnosti samotného žalovaného, ktorý nie je účastníkom colného konania, ale subjektom, ktorý v konaní rozhodoval o právach a povinnostiach žalobcu.

2/ inštitút obnovy je mimoriadnym opravným prostriedkom pre účely, ak nové skutočnosti a dôkazy privodia (môžu privodiť) skutkovú zmenu v konaní. V danom prípade však zhodne

s krajským súdom dospel aj odvolací súd k záveru, že došlo k zmene právneho posúdenia veci, ktorá nezakladá dôvod na obnovu konania.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu a považuje ich za svoje vlastné. Z týchto dôvodov prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 250k OSP žalobcovi odvolací súd uložil povinnosť náhrady trov odvolacieho konania 60,44 Eur (53,49 za 1 úkon právnej pomoci a 6,95 paušál).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. apríla 2010

JUDr. Ida Hanzelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková